

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **K. K.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2014, č. j. KrÚ 16448/2014/ODSH/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 21. 8. 2014, č. j. 61A 9/2014 – 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Pardubice (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 11. 2013, č. j. OSA/P-1211/13-D/28. Správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinným z porušení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a ze spáchání přestupku podle § 125 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Měl se ho dopustit tím, že dne 16. 7. 2013 v 7:59 při řízení motorového vozidla tovární značky BMW, reg. zn. X, překročil v ulici Nádražní v Pardubicích povolenou rychlost 80 km/h o

40 km/h, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích. Namítal, že mu bylo sděleno obvinění pro překročení nejvýše povolené rychlosti motorovým vozidlem BMW registrační značky X, ačkoliv fotodokumentace o přestupku uvádí, že policie změřila rychlost vozidla BMW registrační značky X. Policie vyhotovila úřední záznam, ve kterém uvádí, že omylem uvedla v dokumentačních fotografiích k přestupku jinou značku s tím, že správně se mělo jednat o registrační značku žalobce. Ze spisu o přestupku nelze spolehlivě určit, zda nebyl záznam antedatován, a kdy byl přesně správním orgánu prvního stupně doručen. Celá věc se jeví tak, že správní orgán prvního stupně na pochybení neúřední cestou upozornil policii a ta dodala nově zpracované důkazy usvědčující žalobce z přestupku. Vznikly tak důvodné pochybnosti o vině žalobce, protože jeho vina byla shledána správními orgány na základě zjevně nespolehlivých důkazů získaných za pochybných okolností.

[3] Žalobce dále namítal, že jeho vina byla správními orgány shledána na základě vadného měření rychlosti, což dokládal předloženým odborným posudkem. Měření podle něj bylo provedeno z více než dvojnásobné vzdálenosti, než jakou doporučuje návod k obsluze měřicího zařízení. Žalobce proto navrhl, aby soud provedl důkaz čtením návodu k obsluze měřicího zařízení, který si žalovaný a správní orgán prvního stupně neopatřily pro účely zvážení, zda měření rychlosti proběhlo v souladu s tímto návodem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51). Kromě toho není součástí spisového materiálu protokol o proškolení osoby, která obsluhovala měřicí zařízení. Správní orgány vycházely z fotografie z měřicího zařízení, kterou považovaly za „privilegovaný důkaz“, ačkoliv nebyly splněny podmínky pro jeho obsluhu podle návodu. Nelze přitom prokázat, že bylo změřeno právě vozidlo žalobce, protože z fotografie není rozeznatelná registrační značka, tovární značka vozu, barva vozidla a další sekundární odlišnosti (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2009, č. j. 9 As 54/2008 – 62). Navíc byla v oznámení o přestupku uvedena registrační značka vozidla, které nepatří žalobci. Obrazová dokumentace z měřicího zařízení proto nic nedokazuje. Pokud lze změnit údaje o typu vozidla, barvě a registrační značce, lze zřejmě změnit i údaj o rychlosti.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Úřední záznam, který žalobce napadá, podepsal policista, který byl přítomen měření vozidla žalobce. Proto je zcela logické, že právě tento policista vyhotovil úřední záznam o opravě omylu, ke kterému došlo. Osoby policistů nelze *a priori* považovat za nevěrohodné, nejsou-li k tomu konkrétní důvody (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114 či ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70). Podstatné je, že ve správním spise je zcela zřetelná barevná fotodokumentace, která nad veškerou pochybnost prokazuje vinu žalobce. Pokud by došlo k rušivým vlivům měření, nebylo by měření vůbec provedeno, jak vyplývá z vyjádření společnosti ATS – TELCOM PRAHA a. s. v obdobném případě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27). Výslech policistů by byl nadbytečný, protože skutkový stav byl prokázán výstupy z měřicího zařízení. Ze stejných důvodů nebyl proveden odborný posudek, který žalobce předložil. S odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III ÚS 989/08, proto krajský soud shledal základní žalobní námitky nedůvodné.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností. Opírá ji o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu spolu s vrácením věci k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel namítá, že mu bylo sděleno obvinění pro překročení nejvýše povolené rychlosti motorovým vozidlem BMW registrační značky X, ačkoliv záznam o přestupku obsahuje informaci, že bylo měřeno vozidlo: *„registrační značka X, barva černá, typ vozidla: BMW“*. Fotografie registrační značky vozidla je na záznamu o přestupku neostrá a nečitelná. Správní orgán prvního stupně proto neměl dostatečné důkazy pro sdělení obvinění z přestupku. Jestliže správní orgán neodstranil před zahájením řízení o přestupku rozpor v podkladech pro zahájení řízení o přestupku, byl povinen věc odložit podle § 66 odst. 3 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Ze spisu o přestupku vyplývá, že dne 30. 9. 2013 byl vyhotoven úřední záznam o opravě důkazu. Podle stěžovatele je však tento úřední záznam podezřelý, protože zmocněnec stěžovatele správnímu orgánu prvního stupně sdělil, že podle záznamu o přestupku ze dne 16. 7. 2013 bylo měřeno vozidlo jiné registrační značky, než které řídil stěžovatel. Dne 30. 9. 2013, údajně čistě náhodně a necelých 24 hodin před sdělením zmocněnce stěžovatele o důkazu jeho nevinu, Policie ČR vyhotovila úřední záznam, podle kterého došlo k omylu v záznamu o přestupku ze dne 16. 7. 2013. Fotografie o přestupku byly opraveny a takto opravené zaslány jako nová správná příloha. Policie ČR neměla jakýkoliv věcný důvod provádět zpětně kontrolu záznamu o přestupku ze dne 16. 7. 2013. Stěžovatel tak byl odsouzen na základě důkazů, které byly Policií ČR prokazatelně změněny. Důkaz pozměněný tak, aby se hodil zrovna na stěžovatele, však nemůže být v prostředí demokratického právního státu usvědčujícím a privilegovaným důkazem právě proto, že byl Policií ČR dodatečně pozměněn, přičemž je vysoce pravděpodobné, že byl opraven k tíži stěžovatele až po upozornění zmocněnce stěžovatele. Tím bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Stěžovatel připouští, že při náročné službě řadových policistů může dojít k nesprávnosti při popisu barvy a registrační značky vozidla vyfotografovaného na záznamu o přestupku. Avšak skutečná náprava této nesprávnosti nemůže být zadokumentována tak, že v přestupkovém spise není zachyceno, kdy, kým a jak byl správnímu orgánu prvního stupně úřední záznam o zjištění omylu v důkazu doručen.

[7] Stěžovatel dále namítá, že rozsudek krajského soudu není přezkoumatelný. Součástí spisové dokumentace totiž není protokol o proškolení osoby, která obsluhovala měřící zařízení. Soud měl povinnost přezkoumat všechny postupy směřující k přezkoumávanému rozhodnutí, což v sobě zahrnuje i povinnost přezkoumat, zejména k námitce podezřelého (odsouzeného) z přestupku, zda měření rychlosti učinil policista, který byl s obsluhou měřícího zařízení seznámen. To učiní nejlépe za pomoci dokladu o proškolení policisty k obsluze měřícího zařízení. Vina stěžovatele totiž byla shledána na základě vadného měření rychlosti vozidla, jak vyplývá z odborného posudku předloženého v řízení před krajským soudem. Soud se zcela chybně vypořádal se závěry odborného posuzovatele konstatováním, že *„stěžovatelem předkládaný posudek byl z důvodu absence jakýchkoliv*

pochybností o skutkovém stavu krajským soudem vyhodnocen jako nadbytečný“. Právě provedení předkládaného odborného posudku soudem a jeho následné vyhodnocení by s vysokou mírou pravděpodobnosti vedlo ke zpochybnění zjištěného skutkového stavu. Bylo tak porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces, protože soud odmítl provést důkaz tímto odborným posudkem, aniž by přesvědčivě vyložil proč. Stěžovatel proto navrhuje jeho provedení Nejvyšším správním soudem. Stěžovatel dále s odkazem na neprovedený odborný posudek namítá, že návod k obsluze měřicího zařízení specifikuje konstrukční vzdálenost měření pro toto zařízení na 170 metrů při dobré viditelnosti. Rozhodnutím obsluhy však bylo měření provedeno na více než dvojnásobné vzdálenosti. Tento fakt se projevil na nekvalitě snímku. Stěžovatel proto také navrhuje, aby důkaz návodem k obsluze měřicího zařízení provedl Nejvyšší správní soud. Krajský soud ho totiž na návrh stěžovatele neprovedl a nevysvětlil, z jakého důvodu tento návrh odmítl. Tím došlo podstatné vadě řízení před soudem, která má za následek nezákonné rozhodnutí.

[8] Podle stěžovatele také ve věci rozhodovala vyloučená soudkyně. Stěžovatel spatřuje důvod vyloučení soudkyně v tom, že v rozsudku uvedla: *„Nelze přitom opominout, že i další osoby zastupované v záhlaví tohoto rozsudku uvedeným právním zástupcem, které vystupují jako žalobci v jiných věcech přestupků, rovněž zvolily uvedenou procesní strategii*“. Je tu důvod pochybovat o její nepodjatosti a to se zřetelem na její poměr k advokátovi Mgr. Jaroslavu Topolovi a jeho klientům, konkrétně ke stěžovateli. Soud, který odůvodní své rozhodnutí tím, že stěžovatele zastupoval konkrétní jmenovitě určený advokát a vyvozuje z této skutečnosti negativní důsledky pro účastníka řízení, porušuje právo stěžovatele na řádné soudní řízení ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy, čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy a dále článek 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ve spise ve věci stěžovatele nejsou ze strany soudu opatřeny důkazy pro učinění závěru, že advokát Mgr. Jaroslav Topol zastupuje osoby, které v jiných věcech přestupků zvolily nějakou procesní strategii. Tento závěr je proto nepřezkoumatelný.

[9] Stěžovatel dodává, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože byl odsouzen pro přestupek na základě vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA a. s., které bylo vypracováno v úplně jiném soudním řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 82/2012 - 27). Nikdy ho neviděl a nikdy mu nebylo ze strany soudu umožněno v relevantním čase před soudem na toto vyjádření reagovat, čímž také došlo k porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces [viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 3. března 2000 ve věci *Krčmář a další proti České republice*, stížnost č. 35376/97]. Teprve až po doručení rozsudku stěžovatel seznal, že existuje nějaké odborné vyjádření. Podle stěžovatele jej nelze vztahovat na případ přezkumu přestupku spáchaného o téměř tři roky později. Soud si originál nebo kopii odborného vyjádření neopatřil a do soudního spisu nezaložil. Soud svá skutková zjištění učinil pouze na základě veřejně publikovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Za ústavně konformní by stěžovatel považoval, pokud by si soud v řízení o jeho žalobě vyžádal odborné vyjádření a následně vyrozuměl stěžovatele, že si takové rozhodnutí opatřil a to ještě před rozsudkem a stěžovateli by tak byla poskytnuta možnost se k odbornému vyjádření před soudem vyjádřit. Stěžovatel považuje za naprosto absurdní, respektive nepřijatelné, aby byl odsouzen pro přestupek na základě odborného vyjádření společnosti, která vlastní a prodává použitá měřicí zařízení. Tato společnost nemůže být ve věci objektivně neutrální pro podávání dobrozdání o kvalitě těchto výrobků.

[10] Správní orgány a soud také porušily článek 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy, protože neumožnily stěžovateli realizaci jeho práva dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě. Stěžovatel by vhodně kladenými otázkami dokázal, že policisté rychlost vozidla, které řídil, vůbec nezměřili a nebyli seznámeni s tím, jak se má s měřícím zařízením správně zacházet. Stěžovateli nebylo ani umožněno vyslýchat svědky, neboť správní orgány zasahující policisty nepředvolaly a soud v tomto neshledal vadu řízení. Svědecká výpověď zasahujících policistů byla naprosto zásadní i z důvodu, že bylo zapotřebí vyjasnit, jakým způsobem a z jakého důvodu byl dodatečně upravován úřední záznam Policie ČR o přestupku s fotografií vozidla a zejména, který úřední záznam Policie ČR s fotografií byl vzat policisty za důkaz o podezření z přestupku.

[11] V dané věci neobstojí pokus krajského soudu dovolávat se nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III ÚS 989/08. Právní závěr Ústavního soudu určitě nesměřoval k tomu, aby se obecné soudy nemusely vypořádávat s žalobními důvody žaloby s odůvodněním, že si vytvořily vlastní ucelený argumentační systém a svá rozhodnutí tak nejsou povinny podrobně odůvodnit. Jak vyplývá z kasační stížnosti, soud ve věci stěžovatele rozhodně nevybudoval ucelený argumentační systém, který by byl logicky a právně přesvědčivý.

[12] Stěžovatel dále namítal, že došlo k porušení § 64 odst. 2 zákona č. 494/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, protože některé dokumenty ve spisu o podezření z přestupku nebyly označeny jednoznačným identifikátorem. Došlo také k porušení § 12 odst. 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, neboť novým dokumentům ve spise v některých případech nebylo přiděleno číslo jednací nebo evidenční číslo. Kromě toho stěžovatel namítal porušení práva na ochranu soukromí a práva na informační sebeurčení podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) spolu s právem na ochranu před neoprávněným shromažďováním údajů o své osobě podle 10 odst. 3 Listiny. Policie ČR nesmí bez důvodného podezření provádět plošné měření rychlosti vozidel na silnici a k tomu ještě řidiče těchto vozidel fotit. Není dostatečně jasné, jak je ze strany Policie ČR dále s těmito obrazovými záznamy nakládáno, a za jakou dobu jsou tyto obrazové záznamy likvidovány. Řidiči se přitom ani nedozví, že byli ve svém vozidle foceni.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[13] Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu a setrval na svém právním názoru z předcházejících fází řízení. Zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout

pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud pro přehlednost strukturoval odůvodnění následujícím způsobem: nejdříve se zabýval opravou záznamu o přestupku (*IV.A*), poté neprovedením navrhovaných listinných důkazů a namítanou absencí protokolu o proškolení policisty obsluhujícího měřicí zařízení (*IV.B*), podjatostí soudkyně krajského soudu (*IV.C*), použitím vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA a. s. z jiného řízení (*IV.D*), namítaným porušením čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy (*IV.E*), nedostatečným odůvodněním rozsudku krajského soudu (*IV.F*), a konečně namítaným porušením pravidel spisové služby a čl. 10 Listiny (*IV.G*).

IV.A Oprava údajů v záznamu o přestupku

[17] Tato kasační námitka není důvodná.

[18] Stěžovatel namítá, že byl odsouzen na základě důkazů, které byly Policií ČR změněny. Ze spisového materiálu skutečně vyplývá, že původní záznam o přestupku obsahoval údaje, ze kterých nevyplývalo, že bylo změřeno vozidlo stěžovatele, protože u předmětných fotografií byla uvedena jiná barva vozu a jiná registrační značka. Policie ČR poté údaje změnila a v oznámení o přestupku včetně sdělení o zahájení správního řízení a předvolání stěžovatele k ústnímu jednání již byly údaje, které identifikovaly vůz stěžovatele.

[19] Nejvyšší správní soud je stejného názoru jako krajský soud, podle kterého došlo k pouhé administrativní chybě, kterou Policie ČR adekvátně napravila. Z fotodokumentace obsažené ve spisovém materiálu jednoznačně vyplývá, že vozidlo, které bylo v daném případě změřeno, bylo stěžovatelovo vozidlo. Na snímcích měřeného vozidla za jízdy i po jeho zastavení je jasně čitelná registrační značka stěžovatelova BMW. Opravu údajů na původním záznamu o přestupku navíc provedl policista, který byl přítomen u měření vozidla, což ještě zvyšuje důvěryhodnost daných změn. Lze souhlasit se závěrem krajského soudu, že policisty nelze *a priori* považovat za nevěrohodné, nejsou-li k tomu konkrétní důvody (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114 či ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70). Žádné takové konkrétní důvody stěžovatel ve své žalobě ani v kasační stížnosti neuvedl.

[20] Jak sám stěžovatel připouští, podobná administrativní chyba se může stát. Nemožnost opravit nesprávné údaje v záznamu o přestupku by vedla k absurdním důsledkům a vážně by narušila veřejný zájem na postihování pachatelů dopravních přestupků. Podle Nejvyššího správního soudu přitom v rámci opravy údajů o barvě vozidla a jeho registrační značce nedošlo k žádnému procesnímu pochybení. Pokud by k opravě podkladů Policií ČR došlo na základě výzvy správního orgánu, tato výzva musí být součástí správního spisu. V posuzované věci ale z ničeho nevyplývá, že by tomu tak

mělo být. Krajský soud proto správně příslušnou žalobní námitku stěžovatele zamítl, neboť byla zjevně nedůvodná.

IV.B Neprovedení navrhovaných listinných důkazů a absence protokolu o proškolení policisty obsluhujícího měřící zařízení

[21] Tyto kasační námitky nejsou důvodné.

[22] Stěžovatel namítá, že krajský soud dostatečně nezdůvodnil, proč odmítl provést důkaz odborným posudkem, který stěžovatel předložil, a návodem k obsluze měřícího zařízení. K otázce důkazů, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazů, jimiž se soud v rozhodnutí nezabýval v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (tzv. opomenutých důkazů), Nejvyšší správní soud odkazuje především na bohatou judikaturu Ústavního soudu, podle níž „[z]ákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu), vyplývající z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1), nutno proto rozumět tak, že (...) v řízení před soudem (obecným) musí být dána jeho účastníkovi možnost (...) označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit proč, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (...); jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páte (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod, (...). Tak zvané opomenuté důkazy (...) proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí (...), ale současně též jeho protiústavnost (...).“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94; obdobně se k otázce opomenutých důkazů vyjádřil Ústavní soud např. v nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. III. ÚS 2110/07; nebo ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. III. ÚS 3320/09 aj.).

[23] Výše uvedené právní závěry převzal do své rozhodovací činnosti také Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008 - 108, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Azs 26/2009 - 100, ze dne 2. 9. 2009, č. j. 2 Azs 26/2009 - 123; či v rozsudku ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010 - 72 aj.). Z citované judikatury vyplývá, že soud není povinen provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení; je ovšem vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl. Na splnění výše uvedených podmínek je nutné trvat, neboť jsou zárukou práva na spravedlivý proces (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014 - 72).

[24] Krajský soud uvedl, z jakých důvodů navrhované důkazy neprovedl. Díky důkazu záznamem o přestupku, výstupy z měřícího zařízení a zřetelnou barevnou fotodokumentací byla podle něj nad veškerou pochybnost prokázána vina žalobce. Pro absenci jakýchkoliv pochybností o skutkovém stavu byl proto odborný posudek předložený stěžovatelem nadbytečný. Podle Nejvyššího správního soudu se proto navržený důkaz odborným posudkem nestal důkazem opomenutým. V této věci neexistují

skutkové pochybnosti o průběhu měření rychlosti vozidla stěžovatele, např. v podobě možného pochybení obsluhy měřicího zařízení. Krajský soud výslovně neuvedl, proč neprovedl navrhovaný důkaz návodem k obsluze měřicího zařízení. To je nutno považovat za chybu, která však s ohledem na konkrétní okolnosti neměla negativní dopad do práv stěžovatele (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2014, č. j. 1 Asz 213/2014 - 34). Z kontextu rozsudku jako celku vyplývá, že závěr o absenci jakýchkoliv pochybností o skutkovém stavu lze vztáhnout i na návrh provedení důkazu návodem k obsluze měřicího zařízení. Judikatura správních soudů akceptuje, že nemůže dojít k chybnému měření, pokud se na displeji měřicího přístroje neobjevila chybová zpráva a přístroj změřil určitou rychlost vozidla (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014 - 36; k tomu také viz část IV.D). Tak tomu bylo i v posuzované věci. Nebyl proto důvod provádět důkaz čtením návodu k jeho obsluze. K pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, proto nedošlo. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem o nadbytečnosti provedení důkazů, které navrhuje stěžovatel, protože zjištěný skutkový stav skutečně umožňuje zaujetí nepochybného závěru, že stěžovatel řídil změřené vozidlo a během tohoto měření nedošlo k jakémukoliv pochybení.

[25] Ve vztahu k namítané absenci protokolu o proškolení policisty obsluhujícího měřicí zařízení krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, který se zabýval stejnou problematikou. Z něj plyne, že správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí. Odůvodnění rozsudku krajského soudu je tak v tomto směru dostatečné a přiléhavé a nelze je tedy považovat za nepřezkoumatelné.

IV.C Podjatost soudkyně krajského soudu

[26] Kasační námitka není důvodná.

[27] Stěžovatel namítá, že soudkyně krajského soudu byla podjatá, protože odůvodnila své rozhodnutí tím, že stěžovatele zastupoval konkrétní jmenovitě určený advokát a vyvodila z této skutečnosti negativní důsledky pro účastníka řízení. Podle § 8 odst. 1 věta první s. ř. s. platí, že „[s]oudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti.“ Nejvyšší správní soud pak ve své judikatuře upřesnil, že „[p]ři rozhodování o možném vyloučení soudce dle § 8 s. ř. s. je třeba přihlížet i k subjektivním hlediskům (osobnímu přesvědčení) účastníků či soudce samotného, pro posouzení je však rozhodující hledisko objektivní (okolnosti zakládající pochybnost o soudcově nepodjatosti). Pokud jsou takové okolnosti zjištěny a pokud jejich vliv na nestrannost soudce nelze vyloučit, je soudce z projednávání a rozhodnutí věci vyloučen.“ (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2010, č. j. Nao 13/2010 - 68).

[28] Je pravdou, že soudkyně krajského soudu nad rámec nosných důvodů rozsudku věnovala hodně prostoru kritice procesní strategie stěžovatele. Závěrem této kritiky uvedla, že danou procesní strategii zvolily i jiné osoby zastoupené týmž právním

zástupcem. Tato skutečnost samozřejmě nemůže být kritériem pro rozhodování ve věci. Danou větu ovšem nelze vytrhávat z kontextu celého rozhodnutí a nelze z ní ani dovozovat podjatost soudkyně při posuzování nosných důvodů jejího rozhodnutí, které jsou odůvodněny zcela v souladu s požadavky práva na spravedlivý proces (viz také část IV.F). Podle Nejvyššího správního soudu proto soudkyně neodůvodnila své rozhodnutí tím, že stěžovatele zastupoval konkrétní jmenovitě určený advokát a nevyvodila z této skutečnosti pro stěžovatele negativní důsledky, jak stěžovatel tvrdí. Lze proto vyloučit existenci jakýchkoliv objektivních okolností zakládajících pochybnosti o nepodjatosti soudkyně, které by měly skutečný vliv na její nestrannost. Soudkyně krajského soudu tak nebyla z rozhodování ve věci pro poměr k zástupci stěžovatele vyloučená. Ze stejných důvodů podle Nejvyššího správního soudu ani nedošlo k zásahu do práva na právní pomoc podle čl. 37 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy, jak namítá stěžovatel.

[29] Nejvyšší správní soud ovšem konstatuje, že obecné hodnocení procesní strategie zástupce účastníka řízení v soudním rozsudku nemá své místo, a už vůbec ne větší než samotné odůvodnění merita věci. To platí zejména o řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy, který stěžovateli garantuje právo na obhajobu. Paleta legitimních možností procesní strategie obhajoby je v takových případech přirozeně široká. Nelze proto v obecné rovině konkrétnímu stěžovateli vytýkat, že jeho advokát v jiných řízeních vytváří procesní obstrukce, aniž by ke skutečně zásadním obstrukcím, které reálně blokují rozhodnutí ve věci, v daném konkrétním řízení docházelo. V takovém případě by soud musel ve vazbě na specifické okolnosti věci svůj závěr o obstrukční povaze procesního postupu zástupce stěžovatele náležitě odůvodnit, jak tomu bylo i v případech řízení před Nejvyšším správním soudem, na které krajský soud odkazuje. Posuzovaná věc ovšem takovým případem není. „Paušálně“ negativní přístup ke všem věcem, ve kterých jako zástupce figuruje určitý advokát, nedoceňuje důležitost výše uvedeného práva na obhajobu. Pokud by se podobná obecná „odsouzení“ ze strany stejného soudce opakovaně objevovala ve věcech, ve kterých stěžovatele zastupuje stejný advokát, může to již podle Nejvyššího správního soudu založit pochybnost o nestrannosti takového soudce.

IV.D Použití vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA a. s.

[30] Stěžovatel namítá, že byl odsouzen pro přestupek na základě vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA a. s., které bylo vypracováno v úplně jiném soudním řízení. Nikdy ho neviděl a nikdy mu nebylo ze strany soudu umožněno se v relevantním čase před soudem na toto vyjádření reagovat. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že součástí práva na spravedlivý proces je zásada kontradiktornosti řízení (viz rozsudek ESLP ze dne 6. 12. 1988 ve věci *Barberà, Messegué a Jabardo proti Španělsku*, stížnost č. 10590/83, § 78). Toto právo znamená, že oběma stranám řízení musí být dána možnost seznámit se se stanovisky a důkazy předloženými soudem s cílem ovlivnit jeho rozhodnutí – ať už protistranou nebo na řízení nezúčastněným subjektem, od něhož si případně soud takové vyjádření nebo důkaz mohl vyžádat – a vyjádřit se k nim (viz rozsudek ESLP ze dne 28. 8. 1991 ve věci *Brandstetter proti Rakousku*, stížnost č. 11170/84 a další, § 67; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 20. 2. 1996 ve věci *Lobo Machado proti Portugalsku*, stížnost č. 15764/89, § 31; či rozsudek ESLP ze dne 30. 6. 2011 ve věci *Messier proti Francii*, stížnost č. 25041/07, § 53). Vzhledem k tomu, že smyslem čl. 6 odst. 1 Úmluvy je především ochrana zájmů účastníků řízení a zájmu na řádném výkonu spravedlnosti, Evropský soud

pro lidská práva poznamenal, že tu jde zejména o důvěru subjektů ve fungování soudního systému a tato důvěra se zakládá mimo jiné na jistotě dotyčného, že měl možnost vyjádřit se ke všem písemnostem ve spisu (viz rozsudek ESLP ze dne 21. 2. 2002 ve věci *Ziegler proti Švýcarsku*, stížnost č. 33499/96, § 38). Skutečnost, že s určitým důkazem, který si soud vyžádal a na němž založil svoje rozhodnutí, nebyla seznámena ani jedna strana sporu, proto může znamenat porušení zásady kontradiktornosti (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 740).

[31] V této věci podle Nejvyššího správního soudu ovšem nešlo o situaci, ve které by krajský soud vycházel ze stanovisek jemu předložených, k nimž by se stěžovatel měl podle zásady kontradiktornosti řízení vyjádřit. Krajský soud naopak pracoval s judikatorním názorem, který pouze vychází z přijetí závěrů odborného stanoviska zmíněné společnosti ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 As 82/2012. Názor, že měření proběhlo správně bez jakýchkoliv technických problémů, pokud se neobjevila chybová zpráva na displeji měřícího zařízení, je už dokonce názorem ustáleným (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014 – 72; ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60; ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 – 37; či ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70 aj.). Posuzovaná věc je skutkově obdobná, a proto je použití tohoto judikatorního názoru ve věci příslušné. Stěžovatel navíc v žalobě ani v kasační stížnosti nepředestřel, z jakých důvodů jde o nesprávný názor. Ve věci vedené pod sp. zn. 8 As 109/2014 navíc stěžovatele zastupoval stejný právní zástupce jako v nyní posuzované věci, z čehož vyplývá, že mu byl tento právní názor dobře znám. Nemůže proto nyní s úspěchem tvrdit opak. Odůvodnění krajského soudu ve vztahu k průběhu měření vozidla stěžovatele nelze po této stránce nic vytknout. Kasační námitka je proto nedůvodná.

IV.E Namítané porušení čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy

[32] Stěžovatel namítá, že v přestupkovém řízení a v řízení před krajským soudem nedosáhl předvolání a výsledku svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě. Podle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy platí, že: „*Každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva: (...) d) vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výsledku svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě.*“

[33] Ve vztahu k přestupkovému řízení před žalovaným a správním orgánem prvního stupně stěžovatel tuto námitku neuplatnil v žalobě. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. proto jde o kasační důvod, který stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 1 Azs 9/2003 – 33; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Azs 50/2003 – 49). V tomto ohledu je tato kasační námitka proto nepřípustná. Krajský soud se navíc i bez návrhu stěžovatele krátce nutnosti předvolání policistů jako svědků ve správním řízení věnoval a odůvodnil nadbytečnost tohoto postupu.

[34] V řízení před krajským soudem pak stěžovatel výslech policistů nenavrhl. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že základním předpokladem uplatnění práva podle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy je návrh obviněného na výslech určitých svědků v průběhu řízení. Navíc je také třeba, aby obviněný vysvětlil, proč je důležité, aby tito svědci byli vyslechnuti, a jejich výslechy musejí být nezbytné ke zjištění objektivní pravdy (viz rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 6. 5. 2003 ve věci *Perna proti Itálii*, stížnost č. 48898/99, § 29). Žádost by měla být dostatečně určitá, nikoli pouze vágní (viz rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva o přijatelnosti ze dne 14. 1. 2003 ve věci *Lemasson a Achat proti Francii*, stížnost č. 49849/99). Stěžovatel ovšem žádný podobný návrh - natož návrh odpovídající výše uvedeným kritériím vyplývajícím z judikatury Evropského soudu pro lidská práva - v řízení před krajským soudem neučinil. Nebyl proto splněn základní předpoklad použití čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy, který tím pádem krajský soud nemohl svým postupem porušit. V tomto ohledu je tato kasační námitka proto nedůvodná.

IV.F Nedostatečnost odůvodnění rozsudku krajského soudu

[35] Tato kasační námitka není důvodná.

[36] Stěžovatel namítá, že krajský soud své rozhodnutí neodůvodnil dostatečným způsobem. Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že obligatorní náležitostí každého rozsudku soudu je podle § 54 odst. 2 s. ř. s. také jeho patřičné odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 9 As 46/2012 – 36). K povinnosti soudů náležitě odůvodňovat svá rozhodnutí se několikrát vyjádřil i Ústavní soud (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, ze dne 11. 2. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 1/03 aj.). Podle jeho dlouhodobé judikatury princip řádného a spravedlivého procesu dle čl. 36 odst. 1 Listiny a princip právního státu dle čl. 1 Ústavy ČR v sobě zakotvují i povinnost soudů svá rozhodnutí náležitě odůvodnit. Patřičné odůvodnění v souladu s výše uvedenými principy poskytuje záruky, že nebylo rozhodováno v důsledku libovůle soudu. Nedostatečně zdůvodněné rozhodnutí je nutno považovat za nepřezkoumatelné a již svou povahou porušující právo účastníků řízení na řádný a spravedlivý proces. Z odůvodnění přitom musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami vyplývajících z hodnocení důkazů na jedné straně a právními úvahami, hodnoceními a závěry na straně druhé (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2015, sp. zn. III. ÚS 3023/14, body 15 - 16).

[37] Povinnost soudů náležitě odůvodňovat svá rozhodnutí ovšem neznamená povinnost rozsáhle reagovat na každé jednotlivé tvrzení žalobce uvedené v žalobě nezávisle na jejich relevanci v dané věci. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, o který se opřel krajský soud, nedojde k porušení požadavku náležitého odůvodnění, pokud obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná. I z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že požadavek náležitého odůvodnění soudního rozhodnutí neznamená

povinnost, „aby se soud věcně, podrobně a jednotlivě vypořádal i s těmi tvrzeními, která se z hlediska argumentace jeho rozhodnutí jeví nepodstatnými. V takovém případě postačí, vypořádá-li se soud s tvrzeními dostatečným odůvodněním jejich nepodstatnosti z hlediska použité argumentace (za předpokladu, že tato nepodstatnost není zcela zjevná).“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2005, č. j. 8 Aps 1/2005 - 82).

[38] Stěžovatel v žalobě vznesl dva hlavní žalobní body – údajnou nezákonnost opravy záznamu o přestupku a vadnost měření rychlosti jeho vozidla. Krajský soud správně uvedl, že k opravě záznamu o přestupku nedošlo v rozporu se zákonem. Opravný úřední záznam ze dne 30. 9. 2013 zcela logicky podepsal policista, který byl přítomen měření vozidla, a kterého nelze považovat za nedůvěryhodného, pokud k tomu nejsou konkrétní důvody (blíže viz část IV.A.). Vadnost měření rychlosti vozidla stěžovatele pak krajský soud vyloučil s ohledem na skutečnost, že se na měřícím zařízení po provedeném měření neobjevila chybová zpráva a měření tedy proběhlo bez jakýchkoliv problémů. Z odůvodnění rozsudku krajského soudu proto vyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami vyplývajících z hodnocení důkazů na jedné straně a právními úvahami, hodnoceními a závěry na straně druhé, jak vyžaduje výše citovaná judikatura Ústavního soudu. Ani v odkazu krajského soudu na nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III ÚS 989/08, proto nelze spatřovat jakékoliv pochybení, které by mělo za následek nedostatečnost odůvodnění jeho rozsudku.

IV.G Porušení pravidel spisové služby a čl. 10 Listiny

[39] Stěžovatel také namítal, že v předcházejících fázích řízení došlo k porušení pravidel spisové služby a k porušení jeho práva na ochranu soukromí a práva na informační sebeurčení podle čl. 10 odst. 2 Listiny spolu s právem na ochranu před neoprávněným shromažďováním údajů o své osobě podle čl. 10 odst. 3 Listiny. Tyto námitky ovšem nevznesl v žalobě. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. proto jde o kasační důvod, který stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 1 Azs 9/2003 – 33; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Azs 50/2003 – 49). Tyto kasační námitky jsou proto nepřípustné.

V. Závěr a náklady řízení

[40] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[41] O náhradě nákladů tohoto řízení rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu

nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. května 2015

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu